

[Alfred Jensen.]

med 73 pct., medens indførslen i samme tidsrum kun steg 59 pct.

Alt dette viser, at det ikke er folkets indsats eller folkets forbrug, det er galt med. Folket har gjort sin pligt, og når vi står overfor vanskeligheder, er det landets politik, der er skyld deri. Det er Atlantpolitikken med oprustningen og den ensidige handelspolitik, der er hovedårsagen. Det er betegnende, at alt imens der sker en nedskæring af bevillingerne til boligstøtten fra 500 mill. kr. til 350 mill. kr., gennemføres der en forhøjelse af de militære udgifter. For 1953—54 er udgifterne til civil- og militærforsvaret efter regeringens årsoversigt opgjort til 888 mill. kr., men i det finansår, vi lige har forladt, hvor der altså skulle spares, er disse udgifter steget til 975 mill. kr., og den samme årsoversigt viser, at næste år regner man med en udgift på 1 035 mill. kr. Det vil sige, at i en periode, hvor man sætter ind for at skære støtten til boligbyggeriet ned med 150 mill. kr., ofrer man mere til udgifterne på militæret. Der kommer man nemlig helt op på et tal af 147 mill. kr. i merudgift sammenlignet med finansåret 1953—54.

Medens en stedse større del af samfundets frembringelser således havner i militarismens gab, går — takket være vor handelspolitik, som er bundet til OEEC — også en stigende del deraf i lommerne på de udenlandske udbytttere, og det forringede bytteforhold på udenrigshandelens område har i høj grad medvirket til at forringe vor valutastilling. Vi må præstere en betydelig større mængde varer for at få den samme indførsel fra udlandet. Med samme bytteforhold for året 1954, som var gældende i 1949, havde Danmark haft en eksportindtægt på 1 900 mill. kr. mere i 1954, end tilfældet var. Tabet ved prisklemmen har i perioden siden 1949 været ikke mindre end 5 milliarder kr. Det er jo tal, der taler deres tydelige sprog og viser, hvad årsagen til vore vanskeligheder er.

Vi kommunister har vist, at hovedondet ligger i oprustningspolitikken, i det offentliges store forbrug, i den dårlige handelspolitik. Nu kommer andre og giver udtryk for det samme. „Finanstidende“ har fastslået, at vort forbrug ikke er for stort, men

at stillingen skyldes vor forfejlede og ødelæggende politik indenfor OEEC, altså vor handelspolitik i det hele taget. Jeg forstår, at det ærede medlem hr. Aksel Møller lige var inde på de samme betragtninger: at det var her, det var galt, og at man måtte gøre noget på dette område. Det er klart, at når det er handelspolitikken og oprustningen, det er galt med, er det forkert at lade det gå ud over forbrugerne, ud over dem, som dårligst kan bære det, de gamle, de syge, de arbejdende i by og på land. Det er jo at rette bager for smed.

Hertil kommer, at de foranstaltninger, der er gennemført, ikke vil hjælpe overfor de vanskeligheder, der allerede er i færd med at tårne sig op som følge af den dårlige politik, vi fører. Andre ordførere har allerede her fra talerstolen gjort opmærksom på, at den tredie valutakrise er i syne under den socialdemokratiske regering. Endvidere gør vi jo ikke noget for at undgå disse vanskeligheder. Efter alt at dømme vil militærudgifterne stige — og stige stærkt — i det kommende år. Jeg har allerede nævnt de tal, der findes i den økonomiske årsoversigt. Om de holder fremetter, er der jo ingen der ved. Eet ved vi, og det er, at alene Tysklandskommandoet fordrer flere penge i den kommende tid som følge af Parisaftalernes vedtagelse. Det skulle ikke undre mig, om der også kom krav om ekstra militære foranstaltninger her, der betyder forøgede udgifter. Endnu er det uklart, hvilke foranstaltninger der vil blive truffet som følge af Parisaftalerne, og om sådanne foranstaltninger vil få betydning for Danmark med hensyn til placering af militær og med hensyn til udgifter, men alt tyder på, at de vil betyde større økonomiske krav. Derfor kan man fastslå, at en stedse større del af vore frembringelser vil blive brugt til uproduktive formål. Hvad der gælder militærudgifterne, gælder også indenfor handelen; her er udsigterne heller ikke lyse. Med oprustningen af Vesttyskland øges ikke alene spændingen i verden — det er det, der er sket, så kan man diskutere afspænding, så meget man vil — men oprustningskonjunkturerne med den for vort land ugunstige prisudvikling vil fortsættes og forstærkes, og det vil sige, at prisklemmen bliver værre. Prisklemmen er faktisk også